

a hned je mám radši! A zlodějství je také svůdné, zvláště pro nás ženy. Já bych se radostí zbláznila, kdybych ukradla pár drahých diamantů a nemusila se bát, že mne chytí! Já! to je krása!... Zabila jsem člověka, jsem vražednice, — jaké to krásné jméno, jak se mně napíná hrud. že přece něco znamenám, že jsem interessantní, — že mně hrozí stíhání, uvěznění, oběšení,¹⁶ — víš, ženě je při těchto myšlenkách přímo smilně rozkošně a ješitně, — je nám při tom dráždivé a lochtavé, jakobychom se houpaly na provaze nad propastí, — taková sladká závrať, — pocit svobody, pocit, že stojím na vlastních nohou, proti všem, povznešena, pronásledována, sladce mučena..., — ne! nedovedu vyřici ten pocit, roztrhla bych se hned radostí! A to zabila jsem jen takového schátralého lotra, — a myslím, že dovoleně, — v sebeobraně, — hájíc napadeného.. Ale nic nevadí! Napravím to brzo a budu zabíjet jako mé sestřičky, — bože! jak jsem se to vyslovila! ale ať! něco mne k nim táhne! Ano! já dosud stále stlačená, přišlápnutá jako had a kroutící se, mrskaná otrokyně pomstila jsem se tomu prašivému lidstvu v jednom jeho členu, — a budu se mstít za svá utrpení sladce dál a dál!“

Pietro mlčel a usmíval se..

„Nu co ty, umravněný lotře!“ vyjela. „Ty nic neříkáš takové bohapusté řeči?“

„Co bych říkal? Ty máš, myslím, pravdu, když chceš vraždit, — a já, když dělám dobré skutky. Vždyť je to všechno jedno a totéž a zdá se mně, že není mezi ničím vlastně rozdílu.. A dost možná, že budu dělat brzo totéž, co ty chceš!“

„Dělej! dělej, miláčku! To bude krásné! A pak nebudeš už rozdávat almužny!“

„Teď, při pohledu na mého krvácejícího koně, zhnusilo se mně náhle mé „dobročinnění“, — a kmitlo mně hlavou, že není nic blbějšího nad tohle t.zv. lidumilství... A rozhodl jsem se už k následujícímu: Dokud nepřekročíme perské hranice, budu pokračovat, — abych — abych mohl říci, že po celou dobu, co jsem jel Tureckem, vydržel jsem být lidumilem.. Ale slibuju ti, že, přihodí-li se mně ještě něco, z čeho poznám, že lidé jsou dobrodiní nehodni, ustanu na hranicích ve svém bláznovství.. Nepřihodí-li se to, — pak asi počkám, co Cesare mně řekne!“

„Sláva!“ zatleskala. „Do zítřka to už přestojíme! Ale co se Cesarea týče, divím se, že's tak hloupý! On přece dovoluje svým ženám, aby vraždily, on je v tom i podporuje, — tak z toho vidíš, že není takový morální osel jako ty! Ty bys jím též nebyl, kdybys nebyl tak mladý, jsi ještě kluk a měl bys ještě viset u matčina prsu!“

„Máš pravdu!“ zasmál se. „Totiž nechci tím říci, že bych měl mou ubohou maminku ještě ssát, ale že Cesare není mravní idiot.. Nebudu tedy